

Uusi kuraattori
Kulttuuria&kritiikkiä
Satolaiset maailmalla

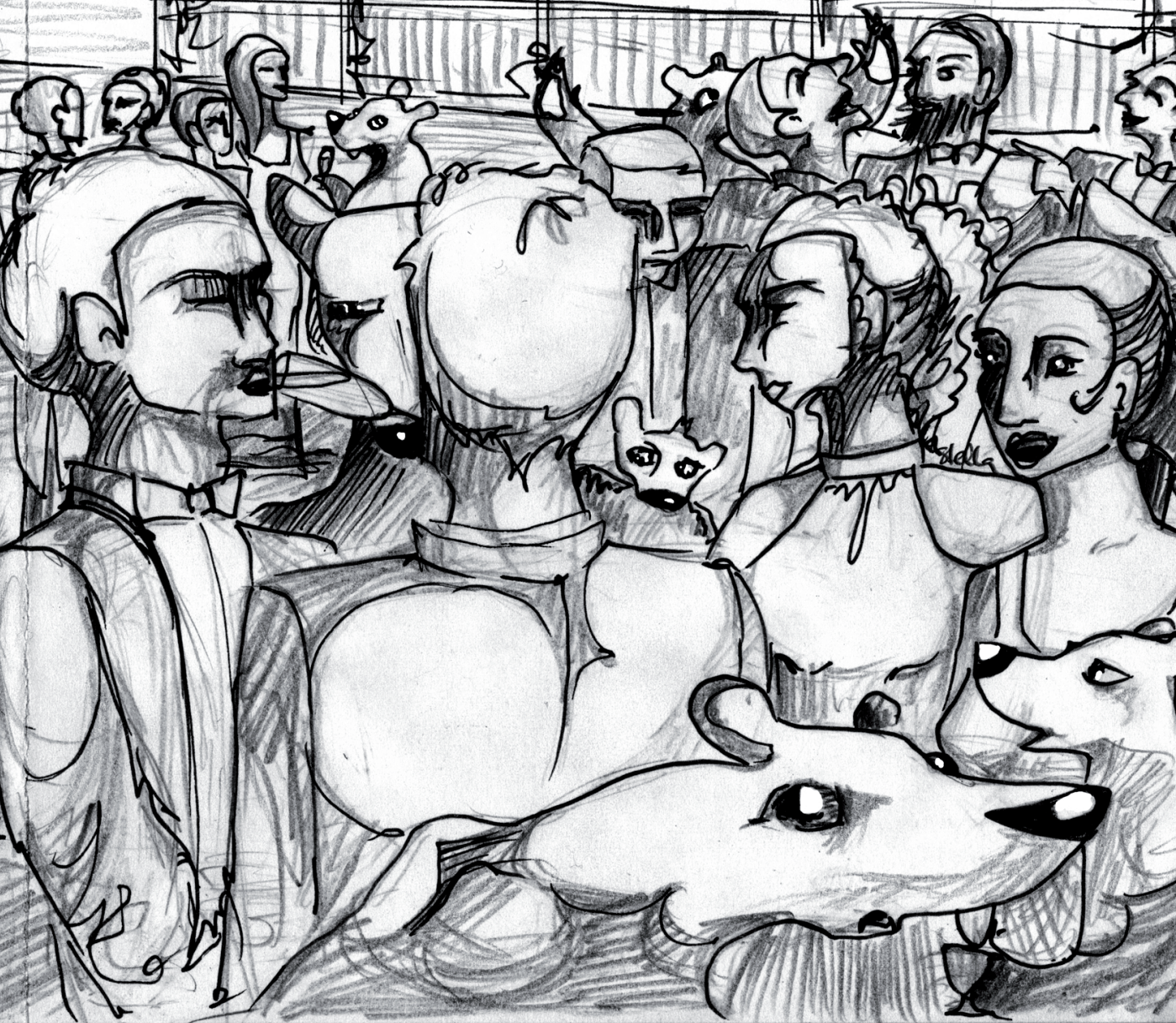

1

2015

53. vuosikerta
Helsingin yliopiston
Satakuntalainen Osakunta

KARHUN- KIERROS

KARHUNKIERROS

1 / 2 0 1 5

TÄMÄN LEHDEN TEKIVÄT:

Timo Häivälä

Minttu Levander

Anna Kopo

Silja Suni

Terhi Laurila

Miikka Koskinen

Elina Häivälä

Hanna Hannus

Joni Hytönen

Stella Vahteristo

KARHUNKIERROS
Satakuntalaisen Osakunnan
tiedotuslehti.

Perustettu vuonna 1963.
ISSN-L 1239-1913,
ISSN 1239-1913 (Painettu),
ISSN 2242-6558 (Verkkolehti).

JULKAISIJA
Satakuntalainen Osakunta
Lapinrinne 1 A8,
00180 Helsinki

PÄÄTOIMITTAJA
Timo Häivälä
paatoimittaja(at)satakuntatalo.fi

KANNEN KUVA
Stella Vahteristo

KANNEN NIMIÖ
Kalle Järvenpää,
muokannut Salla Seppälä

PAINOS
300 kappaletta

PAINO
Picaset Oy

Karhunkierros nauttii
HYYn järjestölehtitukea.

4	• • • • • • • •	<i>Pääkirjoitus</i>
6	• • • • • • • •	<i>Uusi kuraattori haastattelussa</i>
8	• • • • • • • •	<i>Juhlava QVK</i>
10	• • • • • • • •	<i>Osakunnan hallitus esittäytyy</i>
12	• • • • • • • •	<i>VVK & VK</i>
15	• • • • • • • •	<i>Tornien taisto</i>
16	• • • • • • • •	<i>Kulttuurikulma</i>
18	• • • • • • • •	<i>Kirjallisuuskritiikkiä</i>
20	• • • • • • • •	<i>Novelli: Terälehdet</i>
22	• • • • • • • •	<i>Satolaiset maailmalla</i>
24	• • • • • • • •	<i>Humoreski: Sokeakin sen näkee</i>
25	• • • • • • • •	<i>Päätoimittajan superdieetit</i>
26	• • • • • • • •	<i>Vuosijuhlasää</i>

Karhunkierroksella

Timo Härvälä

Kuva: Maria Djakonovsky-Spato

Tämä on ensimmäinen päätoimitamani Karhunkierros. Käsitykseni mukaan osakuntalehdet herättävät keskimäärin hyvin vähän tunteita hyvin pienessä lukijakunnassa. Oma suhteeni tähän journalismin harvinaisempaan alalajiin on vähintään ristiriitainen. Muistan hyvin siskoltani saamani ensimmäisen Karhunkierroksen, jonka luin ollessani vielä yläasteella. Erityisesti mieleeni jäivät ”kuolemattomat” -palstan helmet.

Vuosien varrella Karhunkierros on säilyttänyt erityispaikkansa osakuntalehtien joukossa. Kuitenkin kaiken kaikkiaan osakuntalehdet eivät varsinaisesti kuulu aution saaren lukemistooni. Useimpia lukiessa tuntuu siltä, että jos lehteä erehtyisi lukemaan ulkona ääneen, pahaa-aavistamattomat linnut tippuisivat tylsyydestä kuolleena maahan.

Tappavan tylsä tai ei, tämäkin lehti on kuitenkin korvaamaton tallenne oman aikansa osakunnasta, sen jäsenistä ja heitä ympäröivästä maailmasta.

Karhunkierrosta on ilmestynyt vuodesta 1963, ja vuosikymmenien varrella sen sivuille on tallentunut tunnelmia mm. lukuisista remonteista, unohtumattomista persoonista ja teknologian kehityksestä.

Vapaaehtoisvoimin syntyvän lehden on turha tavoitella liikaa itseltään. Sen sijaan sen kannattaa luottaa samaan voimavaraan kuin osakunnankin – osakuntalaisten monipuolisuuteen. Kannen piirroksista lähtien tämän lehden sivut ovat syntyneet osakuntalaisten omien mielenkiintojen ja osaamisen pohjalta. Mukana on mm. tunnelmia osakunnan alkuvuoden tapahtumista, opas kulttuuririentoihin, kirjallisuuskritiikkiä, novelli – sekä kuolemattomia, luonnollisesti.

Taustatyönä tämän lehden toimittamiselle tutustuin Karhunkierroksen aikaisempiin vuosikertoihin (Kansalliskirjastossa on lähes täydellinen kokoelma). Suurista muutoksista huolimatta tietyt asiat kuuluvat kuitenkin erottamattomasti ylioppilaiden elämään, myös satakuntalaisten. Vanhoja lehtiä lukiessa huomaa nopeasti, että vuosikertoja yhdistää useampi asia kuin niitä erottaa.

P.S. Tätä lehteä varten olen yrittänyt kannustaa osakuntalaisia tuottamaan omia tekstejään novelli- tai runomuodossa. Runoja en vielä saanut, mutta novelli löytyy sivulta 20. SatOlla on vahva kirjallinen perinne Maila Tälvion ansiosta, joten pidetään se edelleen hengissä! Kannoin oman korteni kekoon Woody Allenin *Mere Anarchy* -teoksen hengessä (s.24)

Kevät toi, kevät toi... Työtä ja juhlaa

Q Hanna Hannus

Lähestyvä kevät näkyy jo aavistuksen valoisempina iltoina. Opiskelijoiden mieleen kevät tuo luonnollisesti myös kesätöiden haun. Rekrytoinnin asiantuntijoiden mukaan nykyään työnhaussa arvostetaan ennen kaikkea taitoa kertoa siitä, mitä osaa. Pelkkä tutkinto tai hankittu opintopistemäärä ei kerro vielä kovinkaan paljoa ihmisestä. Enemmän kertoo se, minkälaista osaamista hakijalla on ja mistä hän on kiinnostunut.

Aiemman työkokemuksen ja taitojen lisäksi kannattaa hakemuksia rustaillaessa pitää mielessä myös se kokemus, jonka on hankkinut osakunnalla. Osakunnalla moni tulee tehneeksi isojakin projekteja, ideoineeksi uutta ja tutustuneeksi samalla järjestön toimintamekanismeihin. Mielettömän hienoja juttuja tehdään täysin vapaaehtoisesti. Mutta miten tämä kokemus kääntyy työnhakukielelle?

Esimerkiksi seuraavaan tapaan:

toimikunnan/kerhon johtaminen: vapaaehtoistoiminnan organisointi, vastuu projektien suunnittelusta, delegoinnista ja tiedottamisesta

Työhakemusta kirjoittaessa ei siis kannata olla turhan kaino. Osakunta-aktiivina osaat todennäköisesti valtavan liudan taitoja talousarvion tekemisestä tapahtumanjärjestämiseen. Ne taidot pitää vaan osata tunnistaa - joko itse tai muilta kyselemällä.

Vuodenvaihteessa alkaneen kuraattorikauteni suurin yllätys on ollut se, kuinka paljon uusia asioita osakunnasta oppii yhä edelleen. Osakunta jaksaa yllättää positiivisesti laajuudellaan: SatOlta löytyy aina jotain uutta - jokin uusi tehtävä, toimielin tai anekdootti historiasta. Aina osakunnalla käydessä oppii tai kuulee jotain uutta.

Mutta jos hetkellisesti tuntuu siltä, että kaikki on omalla osakunnalla jo koettu moneen kertaan, kannattaa

lähteä vilkuilemaan muiden juhliin ja tapahtumiin. Kaikkien osakuntien juhlissa perusrakenne on sama, mutta yksityiskohdissa on pieniä, virkistäviä kulttuurieroja. Laulut ovat osin tuttuja, osin erilaisia, ja joissain osakunnissa johdetaan laulua rapiirilla eli miekalla. Yhtäällä juhla huipentuu maccaroni-letkaan, toisessa osakunnassa vuosijuhlilla järjestetään kuraattorien juoksukilpailu, kolmannessa nousee pöytäjuhlan päätteeksi pöydille tanssimaan YMCA:ta.

Hallitus päätti tänä vuonna ottaa käyttöön erityisen kannatussubvention, jonka avulla ensimmäistä kertaa osakuntaa edustamaan lähtevät pääsevät edustamaan entistään edullisemmin. Toivon, että se kannustaa satolaisia uteliaasti katsastamaan muiden osakuntien juhlia, tapoja ja lauluja. Niitä nimittäin riittää!

Valoisaa kevättä, intoa osakuntatehtäviin ja onnea kesätyöhakuun!

Tervehdys juhluvuonna

Osakuntalaitoksella on syytä juhlaan. Helsingin yliopisto viettää tänä vuonna 375 juhluvuottaan. Osakunnat ovat olleet yliopistolaitoksen alkumetreiltä osa tätä sivistysinstitutiota. Suomi on rakentunut sivistyksen ja koulutuksen arvostuksen ihanteelle. Yliopiston, sittemmin yliopistojen ja korkeakoulujen opiskelijat ja opettajat ovat tuoneet uuden tiedon viestiä koko yhteiskuntaan ja olleet rakentamassa Suomen kansallista identiteettiä.

Vaikka aikakaudet ovat vaihtuneet, osakunnat ovat tarjonneet paikan,

jossa voi kasvaa aktiiviseksi vaikuttajaksi ja vastuunkantajaksi. Siihen liittyi ennen oman maakunnan ja opiskelupaikan vahva yhteys. Pulu omalle kotiseudulle toi uutta osaamista ja kulttuurin uusia tuulia. Edelleenkin tämä yhteys on kantava voima niin omalle henkiselle kasvulle kuin maakunnalle. Nyt tämä yhteys on laajentunut. Maailmasta on tullut globaali kylä, jossa yhdistyy kotimaakunta, opiskelu yliopistossa, kansainvälisyys ja lukuisat verkostot.

Iloitsen siitä, että satakuntalaiset opiskelijat lähtevät aktiivisesti ja innokkaina eri puolille maailmaan vaihtoon, harjoitteluun ja tutkimusaineistojen keruuseen. Iloitsen

myös siitä, että vaihdon ajanakin ja sen jälkeen yhteys osakuntaan säilyy. On myös suuri arvo, että osakuntamme opiskelijat toimivat lukuisissa tehtävissä, jossa opitaan verkostoitumisen jaloa taitoa.

Itse olen lähdössä Stanfordin yliopistoon vierailevaksi tutkijaksi maaliskuuhun. Tulen kuitenkin osakunnan vuosijuhlaan, koska en halua menettää sitä kokemusta, jossa tiivistyy ilo yhteenkuuluvuudesta ja halu rakentaa hyvää suomalaista yhteiskuntaa globaalissa maailmassa.

Hyvää kevättä kaikille,
Hannele Niemi
Inspektori

”Porilaine humanisti”

Teksti: Timo Härvälä

Kuva: Camilla Laine

SatOn kuraattoriksi kaudelle 2015–16 valittu Hanna Hannus on 26-vuotias taidehistoriasta valmistunut filosofian maisteri. Opiskeluaikanaan hän ehti toimia usean järjestön johtotehtävissä, mukaan lukien osakunnan sekä Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan hallitukset.

Hyytävän tuulisen laskiaistiistain kääntyessä lopullisesti illan puolelle istuimme Hannan kanssa alas osakunnan kirjastossa keskustelemaan hieman enemmän hänen taustastaan ja tulevasta kuraattorikaudestaan.

Punaviinin ilmaantuessa hiljalleen laseissamme ja brien temperoitussa lautasella pyysin tummankeltaiseen ja -siniseen sonnustautunutta kuraattoria kertomaan elämästään.

Luvialla syntynyt ja Porissa kasvanut Hanna koki jo teini-iässä Helsingin kutsun kirkkaana, joskaan 15-vuotiaalla ei vielä ollut mahdollisuuksia lähteä Ultra Bran innoittamana Kallion lukioon.

Porin suomalaisen yhteislyseon lukiossa Helsingin yliopisto vaikutti kuitenkin ainoalta mahdolliselta opinahjolta tulevaisuudessa, varsinkin silloisten osakuntalaisten käytyä puhumassa Suomen vanhimman yliopiston ja sen Satakuntalaisen Osakunnan puolesta. Abi-infojen lisäksi lukion järjestämät vierailut Helsinkiin ja Satakuntatalolle sekä oppilaskunnan hallitukselle lähetetyt Karhunkierrokset kannustivat liittymään SatOon.

Monen synnyinseudultaan poismuuttaneen tavoin Hanna ymmärsi Helsingissä olevansa satakuntalai-

nen, etenkin porilainen, ”niin pahassa kuin ennen kaikkea hyvässä”. Vuonna 2007 talolle muuttanut poliittiseen- ja yleiseen historiaan hakenut fuksi oli päätynyt lopulta kuin

sattumalta (”äiti kannusti osallistumaan pääsykokeisiin”) taidehistoriaan, joka veikin nuoren humanistin mukanaan ensimmäisestä vuodesta lähtien. Hyvin pian hän identifioituikin epiteettiin ”porilaine [sic] humanisti”.

Oman ainejärjestön hallituksen ja muutaman osakuntatoimen jälkeen Hanna ryhtyi SatOn vaalipäälliköksi vuonna 2009 (päätoimittaja muistaa fuksina jääneensä puhejyrän alle yrittäessään välttää ehdokkaaksi lähtemisen), minkä jälkeen tie johti ensin edustajistoon, sitten osakun-

tien edustajistoryhmän puheenjohtajaksi 2010 ja lopulta vuonna 2012 ylioppilaskunnan hallitukseen.

HYYN hallituksessa vietettyä vuotta Hanna pitää monin tavoin opettavaisimpana kokemuksenaan yhteiskunnallisesta vaikuttamisesta (”oli hienoa nähdä omaa tekstiään ratiikan mainosnäytöillä”), lobbauksesta ja työelämästä kaiken kaikkiaan (”harvassa paikassa pääsee niin nuorena osaksi rekrytointiprosesseja”).

Yhteiskunnallisista asioista kiinnostuminen ei kuitenkaan alkanut vasta Uudella ylioppilastalolla, vaan Hanna kasvoi perheessä, jossa politiikkaan ja kulttuuriin liittyvät kysymykset kuuluivat ruokapöytään yhtä luonnollisesti kuin viini ja oliiviöljy: ”samaa mieltä ei tarvinnut olla, kunhan osasi puolustaa mielipiteitään”.

Erimielisyyden noustessa ja harkitsevan puhetyylin kiihtyessä hän tuo mielipiteensä esiin hyvin valmisteluun ja perustelluin fraasein, kuten kokenut poliitikko puheen kääntäessä kotieläimistä kotihoidontukeen. Varsinkin koulutuspolitiikasta puhuttaessa on vaikeaa olla kuvittelematta Hannaa tulevaisuudessa jakamassa vaaliesitteitään Helsingin raikasta merituulta uhmaten.

Filosofian maisteriksi vuonna 2014 valmistunut kuraattori työskentelee tällä hetkellä Suomen Taiteilijaseurassa projektityöntekijänä. Kuuden varsinaisen opiskeluvuoden aikana hän keskittyi yliopiston luentosaleissa oman mielenkiintonsa kohteisiin, kuten kirjallisuuteen ja 1920-luvun arkkitehtuuriin.

Yliopisto mahdollisti kuitenkin myös muiden taitojen kehittämisen: ”viestintää ja talousasioita olen opinut järjestötoiminnasta”. Samankaltaista työnjakoa hän suosittelee avoimesti myös uusille opiskelijoille.

Kuraattorikauden tavoitteista kysyessä Hannan vastaus on jaoteltu ravintolan viinilistan tavoin eri kategorioihin ja niiden alalajeihin. SatOlla hän haluaisi kannustaa hallitusta asettamaan vuodelle tavoitteita, sillä vuosi menee yllättävän nopeasti ohi. Kiitos aktiivisen hallituksen, tämä onkin lähtenyt jo hyvin käyntiin.

Osakunnan kokouksissa hän puolestaan haluaisi kuulla enemmän osakuntalaisten mielipiteitä, jotta ehdotuksista todella keskusteltaisiin. Hanna näkisi mielusti myös osakunnan senioritoiminnan nuorentuvan siinä määrin, että Kilta olisi luonteva paikka myös vastavalmistuneille.

Hannan edeltäjät Elina Lähdeniemi, Mikko Mäkipää ja Kari Vanhatalo olivat kaikki aktiivisesti SatOa edustavia kuraattoreita, eli heidät saattoi tavata kautensa aikana muiden osakuntien juhlissa kantamassa kuraattorin käätyjä.

Hannalle edustaminen on tullut myös tutuksi, ja vuosien varrella juhlissa tehdyt tuttavuudet ovat säilyneet. Tänä keväänä vuorossa ovat mm. suomenruotsalaisten osakuntien ÖFN:n, Åbo- ja Nylands Nationin vuosijuhlat sekä huipennuksena ystäväjärjestömme Gästrike-Hälsinge Nationin Värbal Uppsalassa toukokuussa.

HYYN hallituksessa Hannalle kehittyi sanojensa mukaan maine akateemisten perinteiden korostajana, kun taas osakunnalla hän kokee kannustavansa ennemmin perinteiden uudistamiseen tarvittaessa. Pienen ajatustenvaihdon jälkeen päädyimme yhteisymmärrykseen Gustav Mahlerin toteamukseen perinteistä: ”perinne on nuotion liekkien ylläpitämistä, ei tuhkien palvontaa”.

Hannan puhuessa esimerkiksi yliopiston promootiojuhlasta maa-

ilman hienoimpana valmistujaisseremoniana (hän toimi omassa promootiossaan varagratistana) satunnainen ohikulkija saattaisi todeta kuraattorin poskille hiipivän punan olevan viinin provosoimaa, mutta selkeästi sen taustalla on aito into ja rakkaus yliopiston perinteitä kohtaan. Intohimo, jota Hanna ilmaisee suorapuheisesti ja vastaväitteiden virheellisyydestä vakuuttuneena.

Kuten porilaisen humanistin kuuluukin.

Marcel Proustin kysymykset

Kirjailija Marcel Proust vastasi nuoruudessaan ystäväkirjansa kysymyksiin. Hän palasi myöhemmin usein samojen kysymysten äärelle seuratakseen henkistä kasvuaan. Kysyin Hannalta muutamien näistä suosituista kysymyksistä.

Mitä on maallinen onni?

- Hyvä viini, ruoka, ystävät, keskustelut ja laulu

Mitä paheita kohtaan tunnet eniten vetoa?

- Laiskuus

Mitä arvostat eniten kavereissasi?

- Luotettavuus ja yhteinen huumori

Mitä sanot liian usein?

- Mä voin hoitaa

Suosikkihyveesi?

- Epäitsekkyys

Yliarvostetuin hyve?

- Aikaisin herääminen

Mihin käytät mieluiten aikaa?

- Ruoanlaitto, Yrjönkadun uimahallissa uiminen, taidenäyttelyt, hyvin nukkuminen.

Mottosi?

- Elämä ei ole projekti vaan seikkailu

1

2

Kuraattorinvaihtokaronkka 31.1.2015

Juhlien järjestäjät: kuraattorit Elina & Hanna, isännistö & emännistö

Menu: Saaristolaisleipää lohimoussella ja kurkkukaalilaattia/bruschettaleivät;
Naudan paahtopaistia punaviinikastikkeella, lisäksi perunamuusi ja kukkakaaliparsakaaligratiini/täytettyä paprikaa;
Pannacotta vadelmamelballa

Viinit: Lindauer Cuvée Brut, Château de la Jaubertie 2013, Château Haut-Monplaisir 2012

Kuvat: Camilla Laine

3

4

5

6

- 1 Yksityiskohta illan makeasta kattauksesta
- 2 Isännistö ja emmänistö valmistautuvat
- 3 Elina Lähdeniemi ja Hanna Hannus
- 4 Illan kutsuvieraina oli SatOn vanhoja kuraattoreita
- 5 Tervehdykset ja lahjat kuuluvat olennaisesti QVK:hon
- 6 Illan (ja SatOn) isäntä Sanna-Mari Artukka
- 7 Juhlavieraat yhteiskuvassa

7

OSAKUNNAN HALLITUS

2015

Osakunnalle valittiin uusi hallitus marraskuun kokouksessa. Karhunkierros kysyi uusilta hallituslaisilta:

1. Mitä opiskelet ja milloin aloitit?
2. Tavoitteesi osakunnalla tänä vuonna?
3. Mikä on parasta osakunnalla?
4. Supervoimasi?

Niina Lindholm, HPJ

1. Esittävä säveltaide (2009), oikeustiede (2010)
2. Panostaa osakuntamme hyvinvointiin ja parantaa sitä.
3. Kaikki aivan mahtavat tyypit ja tapahtumat.
4. Kolmen sekunnin valkovenäläinen.

Iiris Lehti, pääsihteeri

1. Oikeustiede (2012)
2. Hoitaa pääsihteerin homma mahdollisimman hyvin.
3. Satakuntatalo.
4. Iskä sano, et jälkiruokien tekeminen ja naapuri, että leivän leipominen, joten mennään niillä.

Sanna-Mari Artukka, isäntä

1. Eläinlääketiede (2012)
2. Viedä osakunnan toimintaa eteen päin.
3. Ihmiset monista eri paikoista ja aloilta.
4. Järjestelykyky.

Salla Tuononen, emäntä

1. Lääketiede (2013)
2. Järkevöittää Viisin keittiön toimintaa.
3. Poikkitieteellisyys, saa ihmetellä mitä kaikkea kummaa ihmiset opiskelevat.
4. Järjestelmällisyys. Saan kaoksen ja sotkunkin pysymään hallituna.

Ossi Hyvärinen, tiedotussihteeri

1. Teologia (2012)
2. Lähentää suhteita Turun yliopiston Satakuntalais-hämäläiseen osakuntaan. Mitä virkaani tulee, #parempaaviestintää.
3. Ihmisten lisäksi hyvät ja edulliset puitteet harrastaa ja kehittää osaamistaan.
4. Giäliläpuhuminen.

Tero Alitalo, jäsen

1. Teologia (1957)
2. Toimia aktiivisesti eri projekteissa.
3. Ilmainen kahvi.
4. Huutelykyky.

Joona Havukainen, jäsen

1. Teoreettinen fysiikka (2012)
2. Saada parempi kokonaiskuva osakunnalla järjestettävästä toiminnasta itse osallistumalla, erityisesti oikeihin.
3. Monipuolinen porukka. Pelkästään Viisissä istuskelemalla pääsee kuulemaan upeita tiivistelmiä, tarinoita ja näkemyksiä eri alojen asiantuntijoilta, olipa kyse sitten oluen panemisesta taikka eri betonilajien ominaisuuksista ja käyttökohteista.
4. Kofeiinin muuntaminen paperille raapustetuiksi koukeroiksi ja kirjaimiksi erinomaisella hyötysuhteella.

Terhi Laurila, jäsen

1. Meteorologia (2011)
2. Tukea ja kannustaa osakuntalaisia järjestämään paljon ja monipuolisesti tapahtumia.
3. Talon rappusissa moikkaavat iloiset satolaiset, poikkitieteellisyys, kattava tarjonta toimintaa ja 8.pääty.
4. Osaan ennustaa.

Stella Vahteristo, jäsen

1. Arkkitehtuuri (2013)
2. Kehittyä sosiaalisena ihmisenä 10 hlön solussa asuessa, tehdä hienoja ja tehokkaita mainoksia ja oppia osakunnan massien liikkeistä.
3. Ihmiset ovat talolla kuin kotonaan, he ovat luontevia ja omia itsejään.
4. Osaan herättää eloon piirtämäni söpöt eläimet.

Hanna Hannus, kuraattori

1. Taidehistoria 2007-14
2. (kts. haastattelu s. 6-7)
3. Ihmiset. Ja aamujäätelö.
4. Hyvien juhlien järjestäminen

Vihtori Mäntylä, taloudenhoitaja

1. Informaatioverkostot (2006)
2. Saada aikaan sähköinen laskujen teko ja verkkosivut.
3. Salakerho.
4. Osaan kiivetä seinää.

Timo Häivälä, päätoimittaja

1. Valtio-oppi (2009)
2. Saada aikaan neljä lehteä.
3. Poikkitieteellisyys.
4. Laadukkaat vitsit.

Kuvat: Maria Djakonowsky-Spato

Mitä hallitus tekee?

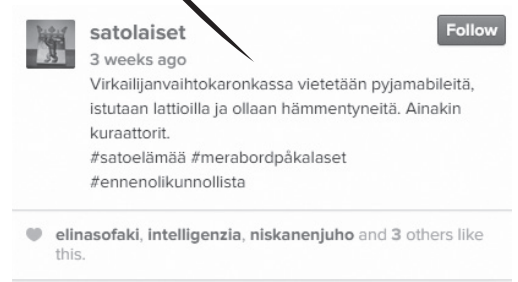
40 § Hallituksen toimivalta ja tehtävät
Osakunnan hallitus

1.) seuraa yleistä ylioppilaselämää, ylläpitää ja kehittää osakunnan toimintaa ja suhteita ystävyysjärjestöihin sekä osakunnan ulkopuolisiin yhteisöihin ja henkilöihin,
2.) päättää edustajien valitsemisesta juhlisiin ja tilapäisiin edustustehtäviin,
3.) päättää talousarvioon otetun määrärahan tarkemmasta käytöstä,
4.) laatii ja esittää joulukuussa pidettävälle osakunnan kokoukselle esityksen seuraavan vuoden talousarvioksi,

5.) päättää virkailijoiden, toimikuntien ja kerhon käyttövaroista ja valvoo niiden käyttöä,
6.) päättää osakunnan irtaimiston hoidosta,
7.) esittää marraskuun aikana pidettävälle osakunnan kokoukselle ehdokkaat seuraavan toimikauden virkailijoiksi hallitukselle toimitettujen vapaamuotoisten hakemusten perusteella. Hallituksen esitys on samanarvoinen muiden kokouksessa tehtyjen esitysten kanssa,
8.) esittää toimikaudeltaan toimintakertomuksen ja tilinpäätöksen osakunnan kokouksen hyväksyttäväksi sekä
9.) valmistelee, päättää ja toimeenpanee asiat, joita ei ole määrätty osakunnan muiden toimielimien toimialaan kuuluviksi.

Virkailijanvaihtokaronkka 6.2.

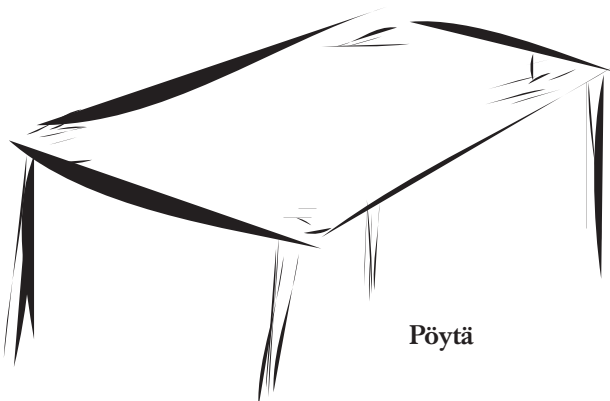
”Virkailijanvaihtokaronkassa vietetään pyjamabileitä, istutaan lattioilla ja ollaan hämmentyneitä. Ainakin kuraattorit.”

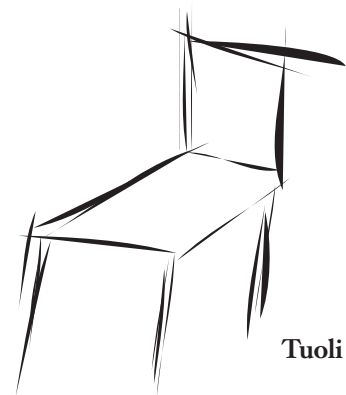
Pyjamabileiden tunnelmaa. Kuva: Camilla Laine

Myös Karhunkierroksen toimitus toivoo ensi vuoden VVK:hon pöytiä ja tuoleja.

Havainnekuvat alla.

Pöytä

Tuoli

Virattomien karonkka 6.2.

Teksti ja kuva: Miikka Koskinen

Osakunnan virkailijanvaihtokaronkkaa vietettiin perjantaina 6.2. Viisissä. Sillä aikaa me nyt jo virattomat vietimme iltaa Kalliossa. Virattomien karonkka noudatti perinteistä kaavaa: kahvia, sauna, ruokaa, keilailua ja kaljaa.

Kahvit juotiin ja päivän lehti luettiin kahvila Sävyssä. Maailmaa parannettiin Kotiharjun saunassa. Kuten yleensä, sauna oli aivan täynnä. Toisin kuin yleensä, kukaan ei tällä kertaa kertonut erostaan ja siitä, kuinka ex-vaimo ei anna nähdä lapsia.

Illallista söimme ravintola Bullmanissa. Listalta löytyi mm. punajuuripihvit, jotka oli maustettu reilulla määrällä voita ja suolaa. Ei jäänyt nälkä.

Hohtokeilailun voitti Mäkipää. Sen enempää keilailun tuloksista ei kehtaakaan historiankirjoihin kirjata. Karonkan virallisen osuuden päätimme oluthuone Kuikassa. Jatkot olivat Viisissä, jonne iloksemme olivat löytäneet myös VVK:n osaanottajat.

Tällä kertaa meitä oli kaksi, mutta ensi vuonna virattomien juhlatoimikunta odottaa suurempaa yleisöryntäystä. Nähdään silloin!

Kuva: Virattomien karonkan kahveille oli eksynyt virallinenkin ihminen.

SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN VIESETI SATAKUNTALAISILLE

Uusi ja vieras saattaa joskus tuntua pelottavalta. Tuttujen ja turvallisten seinien sisällä on helppo olla, mutta asioiden tekeminen aina samaa kaavaa noudattaen ja silmät uusilta mahdollisuuksilta sulkien estää niin ihmisten kuin yhteisöjenkin kehittymisen. Satakuntalaisina ylioppilaina me haluamme kannustaa kotimaakuntaamme rohkeuteen ja kokeilevuuteen. Satakunta tarvitsee uusia ideoita, kansainvälisiä vaikutteita sekä tahtoa edistyä ensimmäisten joukossa.

Hyvänä esimerkkinä rohkeudesta voidaan mainita nyt 50-vuotisjuhlaansa viettävä Pori Jazz-festivaali. Vuonna 1966 ensimmäisen kerran järjestetty tapahtuma lähti liikkeelle hyvin ennakkolui-
lottomana kokeiluna, mutta vuosien saatossa se on noussut paitsi yhdeksi Suomen suurimmista tapahtumista, myös keskeiseksi veturiksi Satakunnan elinkeinoelämälle. Hyvä idea, usko asiaan ja vahva työmoraali voivat viedä pidemmälle kuin ajatellaan edes olevan mahdollista.

Satakunnan tulee olla avoin uusille ajatuksille ja kokeiluille niin kulttuurin, tapahtumien kuin yrityselämän osalta. Rohkeus uutta kohtaan ei kuitenkaan tarkoita kaiken vanhan hylkäämistä. Päin-
vastoin, esimerkiksi omasta kulttuuriperinnöstä voi löytyä nykyhetkeen sovitettuna raikkaita ajatuksia. Me, satakuntalaiset ylioppilaat, arvostamme Satakuntaa, joka on avoin niin kotimaisille kuin kansainvälisillekin uusille vaikutteille, ajatuksille ja avauksille.

Satakuntatalossa Helsingissä 18.2.2015

Hanna Hannus

Kuraattori

Niina Lindholm

Hallituksen puheenjohtaja

TORNIEN TAISTO

Elina Härvälä

Kello on viisi aamulla eikä aurinkokaan ole vielä ihan varma siitä, onko se jo hereillä. Suurin osa lähialueen olennoista vetelee vielä hirsiiä. Mutta tuollahan näkyy aamu-uninen sinisorsa! Ja eikös tuolla vasemmalla laula satakieli? Ja tuo ääni on varmasti peipon!

Ja yhtäkkiä onkin jo kolme lintulajia havaintolistassa. Seuraavaksi lasketaankin jo puuhun lyötyjen iskujen kesto. Onko kyseessä käpytikka vai palokärki? Ja erehdyttävästi kännykän värinäilytykseltä kuulostava otus on opittu tunnistamaan kaulushaikaraksi. Auringon päättäessä vihdoin avata silmänsä ilmestyy näkyville myös taveja, nokikanoja ja haapanoita.

Kuva: Miikka Koskinen

Neljän tähystäjän, kaukoputken ja kiikareiden voimin tumma möykky kaukana heinikossa tuomitaan suokukoksi. Narulokkien jatkuva huuto ja laulujoutsenten tappelut unohtuvat kun ohi liittää kalasääski. 12 lajia havaittu!

Tornien taisto on leikkimielinen lintujenbongauskisa, jota käydään samaan aikaan yli 300 lintutornissa ympäri Suomea. Taivoitteena on kilpailuajana saada kuulo- tai näköhavainto mahdollisimman monesta eri lintulajista. Osakunnan joukkue on mukana yhdeksättä kertaa ja kapuaa nyt neljättä kertaa Ahvenuksen lintutorniin. Joukkueen ennätys on 57 lajia ja sitä lähdetään tietenkin parantamaan!

Tornien taisto on loistava tilaisuus tutustua lintuharrastukseen ja lintulajeihin, joten kiikarit ja lintukirja käteen ja rohkeasti mukaan!

Tornien taisto 9.5.2015

Ilmoittautudu:
kurpitsa(at)satakuntatalo.fi

Kuva: Elina Härvälä

Kulttuurikulma

Koonnut: Anna Kopo & kulttuuritoimikunta

Pääkaupungin kulttuuritarjonta on Suomen mittakaavassa erittäin laajaa, jopa siinä määrin, että osa tapahtumista ja mahdollisuuksista saattaa jäädä huomamatta kiireiseltä opiskelijalta.

Kulttuuritoimikunta (ja päätoimittaja) tarjoavatkin siis vinkkinsä alkukevään kulttuuritarjontaan Helsingissä!

Opiskelijalle liput ovat usein huomattavasti halvempia, joten kannattaa nauttia eduista vielä kun ehtii!

Season Film Festival 26.-29.3.2015

Nelipäiväinen filmifestivaali näyttää maaliskuussa elokuvia edulliseen hintaan! Festivaalin ohjelmistoon kuuluu mm. ennakonäytöksiä tulevista teatteriensi-illoista sekä valikoituja elokuvahelmiä, joita ei muuten tulla Suomen valkokankailla näkemään.

Luvassa on mm. Oscar-ehdokkaat *Leviathan* ja *Song of the Sea*, Scarlet Johanssonin alien-pätkä *Under the Skin*, sekä Suomen Lappiinkin sijoittuva Bollywood-leffa *Shamitabh*.

Ohjelmisto ja esitysaikataulu julkaistaan kokonaisuudessaan Season Film Festivalin nettisivuilla.

Liput ovat n. 8 euron luokkaa ja elokuvat näytetään Bio Rexin ja Maximin teattereissa.

Lipunmyynti alkaa 17.3., ja kannattaa olla nopea, sillä nämä elokuvat varmasti kiinnostavat monia muitakin!

Galleriakeskiviikot 4.3 ja 1.4.2015

Yhteismaan järjestämän tapahtuman kuvaus kuuluu:

”Galleriakeskiviikkona galleriat pitävät ovensa auki iltaan asti ja kaikki kaupunkilaiset ovat kutsuvieraita. Galleriassa saa seurustella, nauraa, inspiroitua ja paasata – tai vain hengaila ja tavata kavereita. Siellä on ehkä bändi tai ilmaista pillimehua ja popcornia. Siellä on myös lupa viihtyä ja viipyä.”

Ja todellakin tekemistä on laidasta laitaan, rumpuesityksistä taiteilijatapaamisiin, erilaisiin työpajoihin ja runonlausuntoihin.

Tapahtumassa on mukana 15 galleriaa, kuten Art Kaarisilta ja Galleria Bronda, ja Galleriakeskiviikon nettisivuilta voit käydä tsekkaamassa, mitä missäkin tapahtuu.

Ja mikä parasta, Galleriakeskiviikon tapahtumiin on vapaa pääsy.

Sibeliusta juhluvuoden kunniaksi

Jean Sibeliuksen 150-juhlavuoden kunniaksi monet suomalaiset orkesterit huomioivat ohjelmistossaan säveltäjäneron tuotannon varsin mittavasti.

Helsingissä on mahdollista päästä kuulemaan upeassa Musiikkitalossa mm. Helsingin Kaupunginorkesterin sekä Radion Sinfoniaorkesterin konsertteja.

Sibeliuksen sinfonioita ja muita teoksia on kuultavissa HKO:n konserteissa esim. 20.3., 14.4. ja 6.5.

Opiskelijahintaiset liput maksavat n. 7,5-10 euroa, konsertista riippuen.

Lisätietoja orkestereiden sivuilta: hel.fi/hki/hko/fi/Konsertit ja yle.fi/aihe/rso

Musiikkitalo, Mannerheimintie 13A

Rupla

Taidegalleria Rupla avasi ovensa yleisölle helmikuun puolivälissä.

Helposti lähestyttävässä taidegalleriassa ja luovassa tilassa on taidenäyttelyiden lisäksi myös viihtyisä pieni kahvila, jossa tarjotaan muun muassa herkullisia raakakakkuja.

Kahvilassa saattaa törmätä myös monille porilaisillekin tuttuun Helsingin hurmaavimpaan kahvilaneitiin.

Ruplassa on tarjolla taidetta laidasta laitaan. Muitakin yhteyksiä Poriin löytyy: galleriassa voi nähdä nimittäin keväällä Poriin sijoittuvan näytelmän!

Ruplan väki on määritellyt galleriansa sanoin: "Ruplassa koet saman katon alla taidenäyttelyitä, kahvilan, workshoppeja, monimuotoisia tapahtumia sekä design-myymlän."

Lisätietoa osoitteesta rupla.fi

Rupla, Helsinginkatu 16.

Oopperaan!

Kansallisooppera esittää Suomessa harvoin nähdyn Richard Wagnerin mestariteoksen *Nürnbergin mestarilaulajat* (*Die Meistersinger von Nürnberg*) maalís- ja huhtikuussa.

"Nuoren Waltherin on pakko menestyä laulukilpailussa, sillä voittaja saa vaimokseen Evan. Kilpailuun pääseminen vaatii vanhojen sääntöjen tarkkaa tuntemista, mutta Walther laulaa rakkaudesta uudella tavalla. Wagnerin mahtava suurooppera on elämäniloinen tarina vanhan ja uuden maailman kohtaamisesta."

Ooppera kestää väliaikoinen 5 tuntia 30 minuuttia, joten katsojalta kaivataan hie-man kärsivällisyyttä.

Huom! Näytöspäivänä ostetut opiskelijaliput vain 12,5 euroa.

Ensi-ilta 13.3., muut esitystiedot ooppera.fi.

Suomen Kansallisooppera, Helsinginkatu

Kiinnostaako jooga?

Suuntaa Kallion Pranamaan!

Tämä matalan kynnyksen joogastudio haluaa mahdollistaa joogauksen kaikille ja toimii siksi maksa mitä pystyt -periaatteella.

He tarjoavat viikoittain joogatunteja, kursseja sekä tapahtumia ja kaikki lahjoitukset menevät suoraan, lyhentämättömänä tunteja ohjaaville joogaopettajille ja heidän kouluttautumiseensa.

Tunnit sopivat kaikentasoisille joogaajille.

Studion Facebook-sivuille ilmestyvät uusimmat aikataulut, jotka voivat vaihdella viikoittain.

Tunneille ei tarvitse ilmoittautua erikseen, ilmestyt vain paikalle mukavissa vaatteissa!

Pranama, Pääskylänrinne 3, Helsinki

Mukarock - kevään kovin keikka!

MukaRock on Sibelius-Akatemian Musiikkikasvatuksen osaston järjestämä keikka, jossa 4-5 bändiä soittaa covereita laidasta laitaan. Tapahtuma on Afro-Amerikkalaisen musiikin kurssin päätöskonsertti ja Mukarock täyttää tänä vuonna täyden kympin! Luvassa on siis mitä mahtavimmat bileet!

Erikoisen tästä illasta tekevät itse mukalaiset, sillä jokainen bändin jäsen soittaa aina eri soitinta jokaisessa biisissä. Soittajat kiertävät ympäri lavaa ja hämmästyvät itsekin kaikista lavalla koetuista tunnekuohuista.

Tule siis paikalle kuulemaan mieletöntä tulkintaa, eläytymistä ja sairaita biittejä! Musiikkia tulee rockista folkiin ja diskosta jazziin.

Kymmenennen juhluvuoden kunniaksi mukarock yritetään palauttaa sinne mistä se lähti liikkeelle: Tavastialle

Tämän vuoden paikka ja tarkka aika on vielä juhluvuoden takia hieman avoinna mutta keikka sijoittuu mitä todennäköisimmin välille 23.4.-5.5. Joten lisäinfoa tapahtumasta tulee myöhemmin. Nähdään keikalla!

Nykyään ihmiset lukee

Minttu Levander

Suomalainen kirjallisuus on jo ihan riittävän kauan jumittanut eräänlaisessa ironisessa modernismissa. Proosakirjallisuus on liikunut pienissä, tarkasti rajatuissa aiheissa. Tai vaihtoehtoisesti on kirjoitettu niitä stereotyyppisiä, suomalaiseen keskiluokkaan kohdistuvia, raastavia ihmiskuvauksia. Kyllä, Tuomas Kyrö, tarkoitan juuri sinua.

Oli miten oli, suomalaiset lukijat ovat jo pitkään kaivanneet jotain uutta. On vaikea määrittellä mitä, mutta jotain kuitenkin. Vielä vuosi sitten tilanne näytti toivotomalta. Provosoivia teoksia oli liian vähän ja vesi seiso. Liikettä ei ollut paljon, jolloin ei myöskään liikkeen aiheuttamia vaaroja. Sofi Oksanenkin oli jo jotenkin nähty. Tämä ei ole sarkasmia. Tämä on viileä tosiasia. Tarvittiin jotain uutta.

Tunnelma oli odottava. Sitten se tapahtui. Se pitkään odotettu pelinavaus. Julkaistiin uusi suomalainen romaani, joka murskasi aikaisemmat käsityksemme menestysromaanista – Jussi Valtonen uutustuos *He eivät tiedä mitä tekevät*.

He eivät tiedä mitä tekevät on romaani näennäissuvaitsevaisesta, tuloerokeskeisestä ja individualistisesta ajasta. Kuvaus yhteiskunnasta, jossa vannotaan rakentavan keskustelun ja kompromissien nimeen. Romaani on tarina maailmasta, joka tarjoaa pintatietoa enemmän kuin kukaan ehtii omaksua.

Tuntuu naurettavalta tiivistää 500-sivuinen romaani muutamaan kappaleeseen, mutta yritän kuitenkin. Näkökulmia ja päähenkilöitä on kolme. Tapahtumapaikkoina ovat Helsinki ja Baltimore. Tapahtuma-aika on nykyhetki tai lähitulevaisuus. Tämän asetel-

man pohjalta romaani etenee loputtomien valintatilanteiden kuvauksena ja päättyy lopuksi pohtimaan yksilön merkitystä koko yhteiskunnassa.

Mitä ihmisille tapahtuu, kun he joutuvat jatkuvasti kipeiden valintojen eteen? He eivät tiedä mitä tekevät. Teos lähtee liikkeelle pienestä perheestä, johon kuuluvat Joe, Alina ja vastasyntynyt Samuel. Joe Chayefski on amerikkalainen neurotieteilijä, joka yrittää edetä urallaan Suomessa, turhaan. Joen vaimo, Alina, on puolestaan jättänyt oman tulevaisuutensa ja keskittyy hoitamaan yhteistä lasta, Samuelia. Vuodet vierivät ja Joe huomaa elävänsä menestyvänä tutkijana Yhdysvalloissa uuden, onnellisemman, perheensä kanssa. Pian Joe on osa länsimaisen lääketieteen ja teknologian menestystarinaa. Hän on lunastanut paikkansa aikakauslehtien kansikuvapoikana, joka tutkimuksellaan pelastaa lapsia sokeuteen johtavilta sairauksilta. Samaan aikaan Suomessa hylätty Samuel etsii paikkaansa yhteiskunnassa.

“Henkilökohtaisesti nämä massiiviset yhteiskunnalliset romaanit ovat kuuluneet aina jonkinlaiseen ”no-go”-alueeseen. Vähän niin kuin Itä-Helsinki.”

Koska kyseessä on nokkela juoniromaani, mikään ei ole sitä, miltä näyttää. Joen menestyksen käänköpuolella ovat kaikki unohdetut ihmiset, kuten jätetty vaimo ja hylätty poika. Joen tutkimus vaatii massiivisia eläinkokeita edistyäkseen ja menestyksellä on hintansa, kuten kaikella. Joen laboratorioon

murtaudutaan ja paikkaa sabotoidaan. Jopa Joe Chayefskin uuden perheen omakotitalo-idylliin tunkeudutaan ja tämä liberaali paris-kunta joutuu turvautumaan omiin käsiasei-siinsa ja oikeistorepublikaanien politiikkaan. Suomessa paikkaansa etsivä Samuel on löytänyt intohimonsa, ympäristöaktivismiin. Pian lukijalle selviää, että laboratorion ter-rorista on vastuussa kukapa muukaan kuin Samuel, Joen oma poika. Vaikeiden valinto-jen eteen joutuvat henkilöhahmot ajautuvat toivottomiin päätöksiin ja koko teos päättyy pohtimaan ihmisen asemaa nykymaailmas-sa.

Valtosen aiempaa tuotantoa mukaillen, ky-seessä on luonnollisesti moniaineksinen romaani, joka hyödyntää eri lajityyppi-en teemoja, elementtejä ja kerrontatapoja. Massiivisuudestaan huolimatta teos ei ole millään tavalla raskas. Ahdistusta ja rytmi-häiriöitä aiheuttaa lähinnä sen määrittely. Tuntuu siltä, ettei se taivu kauniisti mihin-kään genreen. *He eivät tiedä mitä tekevät* ei suostu yksinkertaisiin määritelmiin. Valto-sen teos on aikalaiskertomus, ihmissuhde-romaani, työelämäkuvaus, scifi-romaani ja kehityskertomus; kaikkea tätä samaan ai-kaan. Sen poltteessa palavat tieteellisen tut-kimuksen moraalikysymykset, elämän kau-pallistuminen ja ydinperheen hajoaminen.

Romaanissa tapahtumat jakautuvat kah-teen eri maahan. Tämä antaa Valtoselle mahdollisuuden esittää kärkeviä havaintoja Suomesta ja Yhdysvalloista. Satiiri koskee niin arkea ja ihmisyyttä kuin tiedettä ja po-litiikkaakin. Valtosen romaani on tarkka ku-vaus ajan yhteiskunnasta, juuri tällaista oli odotettu. Valtonen tarjoaa lukijalle nokkelia ja viisaita päätelmiä ajasta ja sen ihmisistä.

Ovatko nämä päätelmät sarkastisia? Oi kyllä, mutta juuri sitä tässä on kerjätty. On kerjätty jo pidemmän aikaa.

Se, että tämä suuruudenhullu romaani menestyy ja hukkuu ylistykseen, todis-taa, että meillä on vielä toivoa. Ihmiset lukevat, vasten kaikkia odotuksia. Hen-kilökohtaisesti nämä massiiviset yhteis-kunnalliset romaanit ovat kuuluneet aina jonkinlaiseen ”no-go” -alueeseen. Vähän niin kuin Itä-Helsinki. Tällä ker-taa tein kuitenkin poikkeuksen ja hyvän sellaisen.

He eivät tiedä mitä tekevät ei luonnolli-sesti kelpaa rennoksi iltalukemiseksi, eikä se tarjoa yksinkertaista totuutta elämästä, mutta romaanina se on vii-sas. Suosittelen siis lukemaan. Ihan vain senkin takia, ettei kahvipöydässä näytä typerältä.

Tässä lisää suomalaista menestysproo-saa, jos Jussi Valtonen pelottaa:

Tuomas Kyrö: *Mielensäpahoittaja*
Emmi Itäranta: *Teemestarin kirja*
Ulla-Lena Lundberg: *Jää*
Riikka Pelo: *Jokapäiväinen elämämme*

Nämä kaikki teokset ovat lainatta-vissa Satakuntalaisen Osakunnan kirjastosta, jossa kirjastotoimikun-ta järjestää kirjastopäivystyksen joka torstai klo 20.00-21.00.

Tervetuloa!

Terälehdet

Joni Hytönen

- Kirjoittaja opiskelee Aasian tutkimusta Helsingin yliopistossa ensimmäistä vuotta ja pitää kirjallisuudesta, ”jossa saa päähkäillä juonen kulkua ja sanomaa tai jossa juoni jää avonaiseksi siten, että lukija saa itse vetää johtopäätökset”.

Kawase Hasui: Luminen Zoujou-temppeli (1929)

Ren vilkaisee ikkunasta etsien säätiedotuksen lupaamaa lumisadetta. Ei vielä mitään, edes sadepilviä taivaalla. Hän vetää kengät jalkaan ja pukee takin ylleen. Posti on auki enää puoli tuntia, joten nyt on pidettävä kiirettä. Suljettuaan ulko-oven hän tilaa hissin kerrokseensa ja tarkistaa vielä, että kirje on taskussa ja painaa pohjakerrokseen vievää nappia.

Astuessaan ulos kylmään ilmaan, hengitys tiivistyy höyryksi. Ihmiset kulkevat edessä massoina kadulla, toimittaen omia tärkeitä asioitaan, kuten myös Renkin. Kiedottuaan kaulaliinan kaulaan, hän hyppää tuohon samaan ihmisvirtaan.

”Lunta ei ole satanut muutamaan vuoteen kovinkaan paljoa, mutta se ei edes haittaa. Olen aina pitänyt talven ja syksyn mustasta, pilvettömästä taivaasta. Voisin tuijottaa sitä vaikka kuinka kauan. Kuinka nostalgisia jalokivimäiset kirkkaat tähdet mustalla taustalla ovatkaan”, hän ajattelee laskeutuessaan portaita alas metrotunneliin. ”Voisin kävellä tämän matkan, mutta otan mieluummin metron, siltä varalta etten ehdi ajoissa”.

Juna ei ole yhtä täynnä kuin pahimpina ruuhka-aikoina, joten vaunusta on helppo löytää itselle istumapaikka. Edessä ei istu ketään, joten toisella puolella olevasta ikkunasta voi nähdä kuinka maisemat sujahtavat ohi.

Hän ehtii tuijottamaan ikkunasta vilahtavia

mainostauluvalojen kyllästämiä maisemia puolisen minuuttia, jonka jälkeen juna saapuukin jo seuraavalle asemalle, jolla hän jää pois kyydistä. Posti on suoraan metroasemaa vastapäätä ja ylitettyään suojatien hän onkin jo etuovien edessä. Hän astuu sisään postikonttoriin ja kävelee jonottamatta suoraan tiskille, jossa ylikohtelias virkailija hymyilee jo valmiiksi. Ostettuaan postimerkin ja jätettyään kirjeen postilaitokseen hän huokaisee vaimeasti ”Enää ei ole kiire minnekään”. Nyt on enää postista kiinni, ehtiikö kirje perille.

Ren kävelee puoli kilometriä bussipysäkillä, sillä hän tahtoo käydä eräässä syrjäisessä puistossa. Hän huomaa, kuinka lunta alkaa yhtäkkiä sataa hiljalleen. Se laskeutuu kevyesti maahan puhaltavan tuulen kanssa tanssien. Koska pysäkillä ei ole ketään, hän kohottaa paljasta kättään yrittäen kurkottaa ylhäällä lymyävää tummaa taivasta kohti. Lumi sulaa kämmenelle ja valuu sormien läpi pisaroina. Pian taivaan kansi on täysin valosaasteeseen sekoittuneiden likaisilta näyttävien pilvien peitossa. Laskiessaan kätensä, bussi saapuu.

”Maailma on kaunis. Nämä valheilla koristellut sanat kuulee ihmisten suusta niin kovin usein. Toisinaan minäkin haluaisin uskoa tällaiset heikot sanat ja joskus jopa ajattelenkin niin. Mutta tosi asiassa, ajaudun vain juoksemaan niitä pakoon unohtaen faktat ja todellisuuden, toistaen tyhjiä,

murtuneita lauseita. Ulkona kulkiessani etsin viattomasti, kuin lapsi, hymyileviä kasvoja, jotta voisin kaivertaa tämän ajatuksen sisälleni ja kietoutua sen säkenöivään tunteeseen.” Ren istuu bussissa ja ajatukset kiirehtivät nostalgisiin päiviin ja muistoihin.

”Aika kultaa muistot. Monesti lapsena mietti, mitä ihmettä se todella tarkoittikaan? Vasta aikuisiällä ymmärsin, että lapsena koetut muistot ja tapahtumat saavat uuden merkityksen. Bussipysäkki, jolta nousin kyytiin, oli usein vilkas, ylämäen varrella oleva vanha rakennelma, jossa katos ja muutama penkki. Ruskeaksi maalattu puu oli vuosien varrella patinoitunut sään vaikutuksesta ja se oli haalistunut muistuttamaan enemmänkin vanhaa hökkeliä. Vanhempana niin tavallisten paikkojen ja asioiden merkityksen ymmärtää vasta, kun jotain pahaa sattuu. Mutta lapsena puut, kasvit, linnut, mäen päällä sijaitseva vanha pyhäkkö, kaikki nämä olivat palasia säkenöivästä maailmasta ja muistoihin säilöttyjä arvokkaita asioita. Mitä enemmän kuuntelin, mitä enemmän katsoin ja mitä enemmän tunsin, sitä enemmän opin ymmärtämään tätä kauneutta.”

”Mutta vaikka kuinka olisin yrittänyt, kyky nähdä tätä maailmaa haalistui valokuvien lailla. Aina niin vilkas ja jännittävä bussipysäkki oli vain bussipysäkki ja tuntui nyt ikävän hiljaiselta huolimatta vieressä seisovista ihmisistä. Kesän kukkivat kukat tien vieruksella muuttuivat monivärisistä mustavalkoisiksi ja lintujen laulu katosi liikenteen jylinän alle.”

Hän jää pois syrjäisen puiston reunalla. Koska on jo talvi, ihmisiä ei juurikaan liiku ulkona niin paljon kuin muina vuodenaikoina. ”Niin onkin parempi”, hän ajattelee.

Hän kävelee puistossa hiljalleen ja katselee ympärilleen. Mikään ei ole muuttunut vuosiin. Kolme leikkivää lasta juoksee yllättäen ohitse. ”Nuo iloiset kasvot eivät tiedä mitään tämän maailman ikävyyksistä ja velvoitteista. En erityisemmin syytä heitä. Olinhan itsekin samanlainen. Kaikki olivat samanlaisia tuolloin.” Hän pysähtyy paikoilleen ja tarkkailee kaukaisuudesta näiden lasten leikkiä hetken ajan ennen kuin jatkaa taas matkaansa.

Pian hän saapuu puiston keskellä sijaitsevan kukkulan juurelle. Tästä kun hieman jatkaa, pääsee pyhäkölle, jossa hän monesti lapsena vieraili. Hän ryhtyy nousemaan puisia ohuen lumikerroksen peittämiä portaita. Juuri sataneeseen lumeen painuvat kengän jäljet. Kävellessään portaita ylös, joita lehdettömät ja lumen koristelemat puut reunustavat, pyhäköltä kuuluva tuulikellon ääni alkaa kuulua yhä voimakkaammin tuulen liikuttaessa sitä hennosti. Hän astuu portaiden päässä seisovan torii-portin läpi vanhan punaisen pyhäkkörakennelman eteen. Tässä paikassa kaikki tyytymättömyys, valitus, epäily, petos ja laskelmointi, joita maailma on täynnä, tuntuvat unohtuvan. Kevään kirsikankukkien lailla erikokoiset ja muotoiset lumihiutalet leijailevat maahan kevyesti.

”Muutama vuosikymmen sitten olin tässä samassa puistossa katselemassa terälehtien varisemista. Mitään erikoista ei tapahtunut. Toisin kuin nyt, ihmisiä oli paljon, mutta vaikutti siltä, että he olivat suuresta ihmis- määrästä ja tungoksesta huolimatta rentoutuneita ja tyytyväisiä omaan elämäänsä.” Samanlainen tunnelma vallitsi nyt tässä paikassa, vaikkei muita paikalla ollutkaan.

Hiljainen lumisade lakkaa pian ja on täysin hiljaista. Ainoastaan lumisadepilvet liukuvat hiljalleen pois ja tähtien täyttämä musta taivas tulee jälleen näkyviin. Tähtien kylmä valo muuttaa lumisen pyhäkköalueen hopeiseksi maailmaksi.

Hän seisoo paikallaan useita minuutteja muistellen menneitä, mutta havahtuu heti, kun huomaa, että jotkut muutkin ovat saapuneet iltakävelyille, sillä vastaan kävelee vanhempi pariskunta. Ren hymyilee vienosti vastaantuleville ja toivottaa hyvää iltaa.

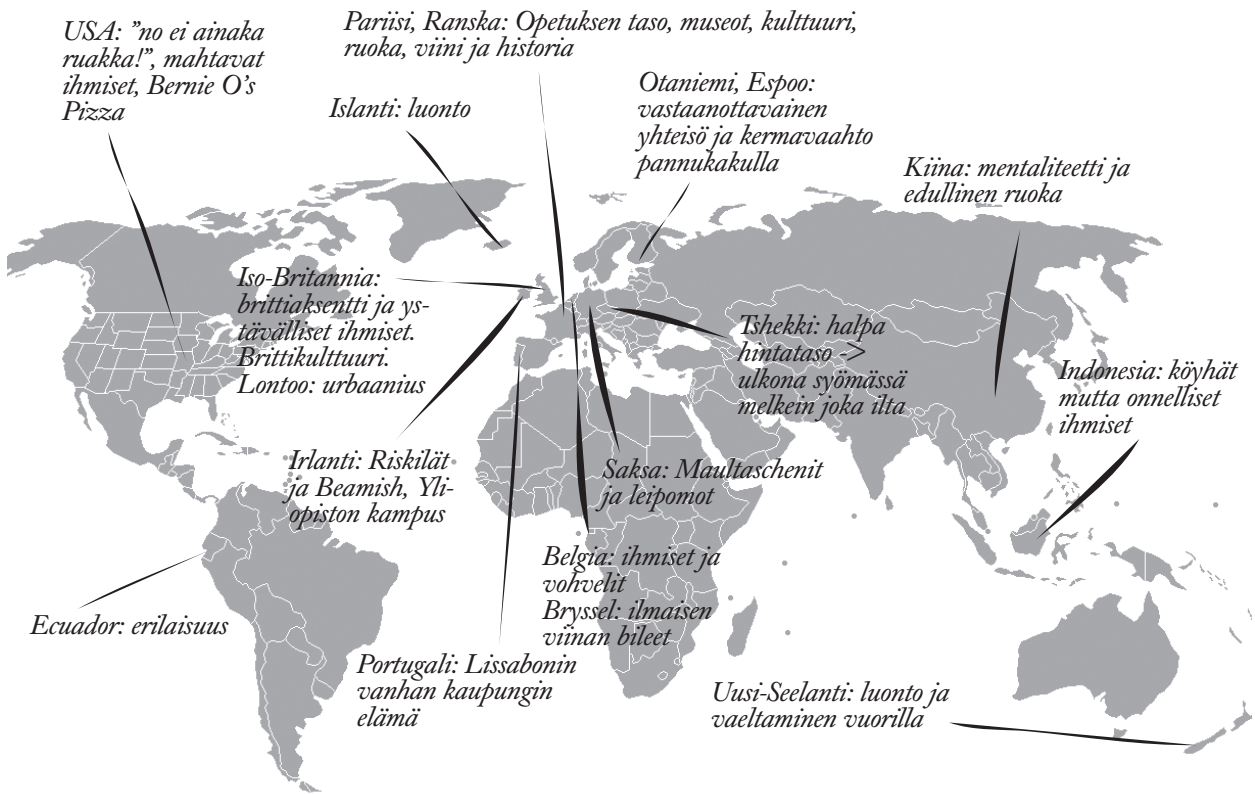
”Oli kesä tai talvi, kevät tai syksy, vuodenajat pyörivät ympäri muuttumattomina ja samanlaisina, mutta muokkaavat ympäröivää maailmaa mitä erilaisin ilmiöin. Aika kuluu, vuodet vierivät ja ihmiset tulevat ja menevät.” Lähtiessään hän soittaa vielä torii-portissa roikkuvaa kelloa. Heleän äänen tulvahaassa ympäristöön kevään odotus on jälleen alkanut.

Satolaiset maailmalla

Silja Suni

Satolaiset ovat uskaltaneet paitsi Satakunnan, myös Suomen rajojen ulkopuolelle. KK kysyi osakuntalaisilta helmikuussa, missä maissa nämä ovat olleet vaihdossa, ja mikä siellä oli parasta. Vastauksia tuli peräti 33 kappaletta ja niiden mukaan vaihtoreissut ovat sijoittuneet kaikkiaan 21 eri maahan (mikäli Otaniemi ei kuulu Suomeen). Kukaan ei tunnustanut vaihto-opiskelleensa afrikkalaisessa opinahjossa, muut maanosat on satolaisten toimesta valloitettu.

Eräs osakuntalaisneito viettää tälläkin hetkellä aikaansa maamme rajojen ulkopuolella. Kuka ja missä, se selviää seuraavalla sivulla.

Kartta: imgkid.com

Hildesheim, Saksa

Teksti & kuva: Iina Fagerlund

Viimeiset viisi kuukautta olen opiskellut *Hildesheimissa* saksan kääntämistä. Hildesheim on noin 100 000 asukkaan kaupunki Pohjois-Saksassa. On ollut hauskaa huomata, miten erilaisia tiettyt asiat ovat Saksassa. Ensimmäinen puolikas vaihdostani on ohi ja toinen samanlainen on luvassa. Seuraavaksi luettelen muutamia asioita, jotka omasta mielestäni ovat olleet tähän asti parasta vaihdossa.

Opiskelu on osittain melko erilaista kuin meillä. Etenkin käännöskursseilla työskentelyssä on paljon eroja: viikoittaisten käännöspalautusten sijaan arvosana muodostuu pelkästään käännöskokeen perusteella. Vaihto-opiskelijana saa kuitenkin aika paljon anteeksi, kurseista enemmän pisteitä ja opettajat antavat kurseille vaihtoehtoisia suoritustapoja, kuten tentin sijasta kotona tehtäviin vastaaminen.

Opiskelijakortilla pääsee matkustamaan Hildesheimin paikallisbusseissa ja täällä Niedersachsenin alueella ilmaiseksi, kunhan vain muistaa käyttää lähijunia. Jopa Hampuriin ja Breмениin pääsee ilmaiseksi, vaikka omia osavaltioitaan ovatkin. Lisäksi kortilla pääsee teatteriin ja oopperaan vain kahdella eurolla. Vaikka opiskelijakortti maksaa siis muutamia satoja euroja, se maksaa itsensä nopeasti takaisin.

Lähes kaikki elintarvikkeet ovat täällä halvempia. Litran maitoa saa ostettua 55 sentillä, puolitoista litraa kokista taas on lähtenyt parhaimmillaan vähän päälle eurolla. Tiistaisin yhdestä baarista saa puoli litraa vehnäolutta kahdella eurolla. Säälin jo nyt lompakkopoloani, kun palaan takaisin Suomeen.

Muiden vaihto-opiskelijoiden kanssa on huomannut, että jotkut stereotypiat pitävät paikkansa, toiset taas eivät: espanjalaisten aikataulut ovat luistavia, kun taas amerikkalaiset puhuvat saksaa loistavasti ilman aksenttia.

Arjesta löytyy myös pieniä kummallisuuksia. Kerrostaloissa ei ole esimerkiksi yksittäisten asunnon numeroita, vaan pelkät sukunimet. Mitenköhän sitten toimittaisiin, jos samassa talossa asuisi kaksi samannimistä henkilöä?

Saksalaisille kierrättäminen on tärkeää, ja heillä onkin erityinen "keltainen säkki", johon kerätään pelkkä pakkausjäte kuin myös metalli. Keltaiset säkit kerätään kuitenkin vain kerran kolmessa viikossa, joten täytyy olla tarkkana, milloin toisten aidoissa alkaa roikkua roskasäkkejä.

Tosiaan – roskia ei haeta jäteastioista, vaan jättesäkit jätetään kadun varteen. Niin mitenkäs se rutto levisikään keskiajalla...

”Sokeakin sen näkee”

Timo Härkölä

Pohjautuu uutiseen: ”Sokealle keinosilmä - näki vaimonsa ensimmäistä kertaa yli 10 vuoteen” (IL 24.2.2015)

Alussa oli vain pimeyttä, kun side poistettiin Sepon silmiltä. Vähitellen erilaiset liikkuvat muodot alkoivat erottua hänen näkökentässään.

”Kuinka voit?”, lääkärin valkoisiin pukeutunut muodostelma kysyi.

Seppo ei tiennyt, mitä sanoa. Hän osasi kyllä puhua mutta oli sokea. Tai ainakin oli ollut viimeiset kymmenen vuotta menetettyään näkönsä traagisessa leipomisonettomuudessa. Enää hän ei ollut. Vai oliko? Keinosilmä, lasketaan-ko se näkemiseksi? Tohtorit ja omaiset olivat selittäneet operaation hienouksia useaan otteeseen, mutta Seppo ei ollut ottanut kuulviin korviinsa. Hänen korvissaan ei ollut mitään moitittavaa. Ne olivat vielä pysyneet aitoina. Korvaamattomina.

”Mikäs tässä”, Seppo tokaisi.

”Operaatio sujui erittäin hyvin, kaikki meni ongelmitta”, toinen valkoiseen sonnustautunut muoto ilmoitti sängyn viereltä.

Seppo ei kuitenkaan ollut niinkään huolissaan operaation kuluista vaan sen kuluista. Keinosilmää ei voinut maksaa keinorahalla. Lähes kymmenen tuhannen euron hinta tuntui silmittömältä. Tosin silmättömyyden hinta oli kymmenen vuoden aikana alkanut näyttää pohjattomalta.

Ensimmäiset askeleet sängystä noustessa tuntuivat vapauttavilta. Seppo näki jälleen ja ahmi keinosilmänsä kautta valon ja värien äkkinäistä kakofoniaa. Kyllä, tämä oli ehdottomasti parempaa kuin sokeana oleminen, keinosilmä tai ei.

Sairaalassa Seppoa odotti haastava tehtävä: hänen piti löytää vaimonsa. Tämä ilmeisen

helppo tehtävä oli kuitenkin siinä mielessä haastava, että hän ei varsinaisesti ollut koskaan nähnyt vaimoaan. Hän oli tietysti tavannut kyseisen naisen, mennyt naimisiin tämän kanssa, ja he olivat viettäneet arkista elämää jo vuosikymmenen ajan, mutta tällä hetkellä Sepolla ei ollut aavistustakaan vaimonsa ääriviivojen sisälle muodostuneesta ulkonäöstä. Hän käänsi päätään ja keinosilmäi aulassa lehtiä lukevia omaisia toivoen vaimonsa näkevän hänet. Kaikki olivat kuitenkin niin uppoutuneita lehtikasoihinsa, että Seppo päätti vain kokeilla onneaan.

”Irmeli?”

”Seppo?”, kuului hänen oikealta puoleltaan, ”Seppo!”

Seppo tunnisti nimensä ja päätti seurata äänijokea oikealle. Päästyään joen alkulähteelle hän ei ollut uskoa silmiään. Tai silmänsä. Keinosilmänsä. Mutta Seppo ei halunnut näytellä luddiuttia ja päätti uskoa verkkokalvolleen piirtyvää kuvaa.

Hän kiitti onneaan, että Irmelin kasvot eivät olleet ensimmäinen asia, jonka hän oli nähnyt avatuaan keinosilmänsä. Ne eivät nimittäin olleet erityisen kauniit. Eivät myöskään varsinaisesti rumat, mutta missään nimessä eivät myöskään viehättävät. Ankeat ehkä. Ja koruttomat, pois lukien korvista roikkuvat. Historian suuret maalarit olisivat iloisesti jättäneet huomioimatta nämä kasvot etsiessään inspiraatiota. Kukaan ei säveltäisi niiden innoittamana ylistyslaulua. Niiden piirteille ei omistettaisi yhtäkään runoa. Näkökykyisenäkään Seppo ei olisi nähnyt Irmelissä mitään 10 vuotta sitten.

Kymmenessä vuodessa Seppo oli

ehtinyt oppia tuntemaan Irmelin niin hyvin, että leikkauksen jälkeiseen kotielämään sopeutumisen olisi luullut sujuvan hyvin. Hän myös piti Irmelin tavoista ja arvosti tämän sivistyneisyyttä. Kuitenkin jo ensimmäisinä päivinä Seppo havaitsi välttelevänsä huoneita, joissa Irmeli viihtyi. Keinosilmänsä avoimesti innostuneena Seppo halusi nähdä enemmän maailmaa ja sen ihmeitä, mutta vähemmän Irmeliä. Ymmärrettävästi tämä ei miellyttänyt Irmeliä, joka olisi halunnut matkustaa yhdessä Sepon kanssa ympäri maailmaa näkemässä kyseisiä ihmeitä, joista hänen miehensä oli niin innokkaasti puhunut ennen leikkaustaan.

Muutama kuukausi leikkauksen jälkeen Seppo palasi avustettuna kotiin ja totesi vaimolleen:

”Irmeli, hankkiuduin eroon keinosilmästani.”

”Mitä? Miksi ihmeessä rakas?”, Irmeli tokaisi hämmästyneenä.

”Vaikka nämä kuukaudet olivatkin hienoja ja ehdin kokea upeita asioita, opin myös, että rakkauteni sinua kohtaan oli silmätöntä, ei silmitöntä. Tajusin voivani elää kanssasi vain sokeana. En tietenkään halua loukata tunteitasi. Rakastan ääntäsi ja ymmärrystäsi maailmasta. En voisi elää ilman sinua, mutta voin elää ilman näköaistiani.”

”Mutta... mitä teit keinosilmälle?”

”Myin sen ja ostin rahoilla osakkeita.”

”Keinottelit keinosilmäsi pois?”

”Keinonsa kullakin” Seppo tokaisi ja istahti nahkasohvalle.

Se oli keinonahkaa.

Päätoimittajan superdieetit

Vuoden alku on tunnetusti suosittu ajankohta aloittaa uusi harrastus tai muuttaa elämäntyyliään muotisuuntausten mukaiseksi. Usein tähän liittyy suositulta henkilöltä kopioidun ruokavalion ja elämäntyylin seuraaminen. Useimmat dieetit perustuvat kuitenkin elämäntapojen radikaaliin muuttamiseen terveelliseen suuntaan, mikä hankaloittaa dieetin seuraamista varsinkin nautiske- luun tottuneille, vaikka onnistuessaan saattaakin tuoda positiivisia tuloksia.

Karhunkierros tarjoaakin lukijoilleen kaksi hyvin erilaista dieettiä: toinen perustuu aatelistason ylellisyyteen ja toinen köyhän kirjailijan niukkuuteen. Molemmat on laadittu saman päivärytmiin. (Lähde: dailyroutines.com)

Sir Winston Churchill -dieetti

Klo 7.30: herätys. Aamiainen nautitaan sängyssä usean tunnin aikana tärkeitä paperitöitä tehden. Tarjottimella tulisi olla kananmunaa, paahtoleipää, kylmää lihaa, hilloa ja voita. Juomapuolella kahvia, maitoa, appelsiinimehua ja viskisoodaa. Lopuksi si- kari.

Klo 11: päivän toinen viskisooda työhuoneessa, jon- ka jälkeen rauhallista kävelyä puistossa.

Klo 13: kolmen ruokalajin lounas ja pullo samppan- jaa. Lounaan jälkeen sikari ja portviiniä.

Klo 17: viskisooda, jonka jälkeen 1-2 tunnin päivä- uet.

Klo 20: kolmen ruokalajin illallinen ja pullo samp- panjaa. Illallisen jälkeen sikareita, brändiä ja ju- tustelua pitkälle yli puolenyön. Muista kuitenkin seuraavan aamun herätys klo 7.30.

+ *Paljon samppanjaa ja päikkärit!*
+ *Hyvät mahdollisuudet luovaan ajatustyöhön.*
+ *Saatat johtaa kansakuntasi voittoon maailmanlaa- juisessa sodassa*

– *Tottumattomalle alkoholi saattaa koitua haasteeksi. Muista kuitenkin Sir Winstonin toteamus: "Olen saa- nut alkoholilta enemmän kuin se on ottanut minulta."*
– *Opiskelijabudjetilla saatat ajautua vararikkoon ensimmäisinä päivinä.*
– *Vähäinen määrä liikuntaa*

Franz Kafka -dieetti

Klo 7.30: herätys ja aamiainen

Klo 8.30–14.30: töitä.
Klo 15: lounas

Klo 15.30: neljän (!) tunnin päikkärit.

Klo 19.30: 10 minuuttia liikuntaa

Klo 20: Illallinen

Klo 23: Pari tuntia kirjoittamista ja lukemista, muis- ta kuitenkin herätys klo 7.30.

(Otathan huomioon, että dieetti on vegetaristinen terveys- ja eettisistä syistä. Erikoisuutena kaikki ruoka on purek- sittava vähintään 32 kertaa, mikä vähentää saatavaa ka- lorimäärää, Horace Fletcherin oppien mukaisesti. Ruoa- raaka-aineiden tulisi olla yksinkertaisia: riisi, ryynit, jauhot, sokeri ja kahvi - jos haluat herkutella, niin suklaa ja omenat ovat myös sallittuja.)

+ *Pitkät päikkärit, liikuntaa!*
+ *Ylimääräinen pureskelu on hyvä tapa täyttää loppoaikaa ja löytää sisäinen märehityksensä*
+ *Saatat mullistaa oman vuosisatasi kirjallisuuden*

– *Saatat kuolla nuorena ja masentuneena kirjailija- na, jonka kuuluisuus on kuolemanjälkeistä*
– *Saatat päätyä väärinkäytetyksi ja -ymmärretyksi adjektiiviksi*

VUOSIJUHLAN SÄÄENNUSTE

Terhi Laurila

Lauantaina päivällä vuosijuhlalta nautitaan arinkoisessa säässä lämpötilan pysyessä nollan vaiheilla. Jatkojen alkaessa yöksi saadaan osittaista pilvisyyttä ja päästään pakkasen puolelle kolmisen astetta.

Sunnuntaiaamuna, kun koittaa aika lähteä aamujäätelölle, ollaan vielä muutama miinusasteessa, joten pukea kannattaa lämpimästi. Vaikka pilvisyys peittää osan taivaasta, kaunista auringonnousua saadaan silti ihastella kello 6:56 (muista siirtää kelloa!).

Päiväksi lämpötila nousee pari astetta plussan puolelle ja sää pysyy puolipilvisenä, joten osittaisesta auringonpaisteesta kannattaa silliksen lomassa käydä nauttimassa.

(Varoitus: Sääennuste perustuu tilastoihin, pitkänajan epätarkkaan sääennusteeseen sekä meteorologin omiin oletuksiin. Säärintamien ja muiden säähän vaikuttavien ilmiöiden ennustaminen yli 10 päivän päähän on lähes mahdotonta, joten ennustetta ei kannata ottaa liian tosissaan.)

K u o l e m a t t o m a t

- On Honksomme Honksuista honksuin, me telmimme päivät ja yöt.
Honksu kertoo Honksun elämästä 15.12.2014
- Sanoinks mä siellä muka jotain?
Tero A. muistelee marraskuun kokouksen lupauksiaan hallituksen kokouksessa 14.1.
- Seuraavaksi keksitään varmaan minttuviina-jauheliha, sitä kuitenkin on jo joka paikassa.
Silja ennustaa tulevia ruokatrendejä 16.1.
- Luen amisheista - en siis niistä lukioikäisistä ihmisistä, jotka ovat päättäneet olla menemättä lukioon
Honksu raportoi 21.1.
- Mun lisääntyminen on täysin yhteiskuntafilosofinen juttu.
Tero A. pohtii suvunjatkamista 28.1.
- Vad sjöng den lilla fågeln då?
- Mitä mun kuuluu sanoo?
Sitsiyleisö ja uusi laulunjohtaja keskusteleval VVK:ssa 6.2.
- Ei kannata mennä lainaamaan naapurilta sokeria.
Timo H. neuvoa natsilakkiin ja Hitler-viiksiin sonnustautunutta uutta verkkovastaavaa 6.2.
- Aakkosissa ensimmäinen voittaa aina.
Dönsy tekee Oscar-veikkauksen 21.2. (American Sniper ei voittanut, toim. huom.)
- Enemmän Scarlett Johanssonia, vähemmän lyhyitä miehiä ja kaljuja naisia.
Simo katsoo Oscareita 22.2.
- Täs yhdistyy kaks mun suosikkiasiaa: elokuvat ja antisemitismi.
Janni kirjoittamastaan esseestä 24.2.

KK:n seuraavassa numerossa:

- Pääsivätkö karhuhiihtäjät hiihtämään?
- Miten vuosijuhlat menivät? Osuiko sääennuste kohdilleen?
- Miten vappua kuuluu viettää?
- Kulttuuri- ja kirjavinkit kesälomalle

À bientôt!

Tervetuloa vuosijuhlaan 28. 3.
Ilmoittaudu:
raskala.satakuntatalo.fi/ilmo/vuosijuhla15/

